

sannaga selletab. Siis tähendan sellesinnatse luggemisse tükki lõppetuseks ka nattokest sest uest asjast, et nüüd uutmodi püüsi peal ei olle ka enam tullekirowi, kust tuli wälja kargab, waid üksi üks raudotsake nago püüsti sulleots. Senna peale pannewad wast-topsikesse, ja et kül pauni peal polle püüsirohto, lähheb püs lahti, ja lind kütub mahha.

Ja kui ta ei olle kohhe surnud, siis lö kord püüsi laega temma pähhä, et ta mitte surmawaewa ei tuüne, ja hallasta selle waese lomakesse peale, et Se, kes tedda ning sind on lonud, wõiks sinno peale ka hallastada, kui wiimne tund on ukse ees, ja sinna surma wäe käes, et sinno hing saaks peastetud, ja armust wastowõetud.

2. India mees.

Kaugel lounapoolsel India maal ühhes kül-
las, kuhho weel ristiusk ilmaški ei sanud, läks
nisuggune paggana usko waene India mees om-
ma rikka küllamehhe ja naabri jure, ja pallus tem-
ma käest nattokest tubbakat laenuks.

Helde süddamega perremees wõttis omma
kue taskust ni palju tubbakat wälja, kui agga
peusse mahtus, andis lahke näoga palluja kätte.

Teisel hommitul tuli waene mees jälle tag-
gasi, ütles: „Sinna olled foggematta ühhe hõbbe-
rahha ka liigi ainnud, ma toon selle nüüd kätte.
Se rahhatük olli pole hõbberubla wäärt arwata,
mis foggematta olli tubbaka sisse jäänud, kui mees
sedda omma kue taskust wäljawõttis.

Mõnned küllalised said pärrast waese meh-
hega kokko, ütlesid: „Sinna nar andsid rahha-
tükki kätte; kas sinna ni rikkas olled, et sul polle
rahha tarwis? Egga temma mees ei olleks
ilmaški teada sanud. Sinna lähhed weel isse
temmale üllebräfima!“

Waene mees ütles: „Jah, esji otsa olli mul
ka se nõu, selle rahhatüki ennesel piddada, kui ma
sedda leidsin koddos tubbaka sees ollemast. Agga
pärrast olli nenda immelik luggu siin minno süd-
dame kohhas küljelude wahhel, et se hakkas wägga
tuksuma, otsego olleks seal sees kaks waimo teine
teifega waielnud.

Hea waim nago ütles: „Ääna kätte, se polle
sinno rahha!“